

**ЧУДОМИР
ПРЕМЕЖДИЯТА НА ПОП
ГРИГОРА**

chitanka.info

— Пази се, очка, пази се от хаджи Койов Пантелей, че не е човек за приятел. Имаш ли вземане-даване с него — ще върти, ще суче и накрая ще те измами. Майсторски ще те измами, та няма да усетиш. Казвал съм ти и друг път: либерал ли е, жив дявол е. Пази се!

Така разправях някога на поп Григора, ала глава корава — не слуша.

— Гледам те, думам, като идеш пазарен ден в града, спираш каруцата пред тяхната порта и ръг-брък — у тях, шушу-мушу — двамата, ама ще те опетлее в някоя геджура, та не можеш се измъкна. Какво е това дяволско съдружие, думам. Ти дърт народняк, той либерал и в червата, ти рак, той щука.

А поп Григор се подсмива и казва:

— Бъди спокоен, Динко, не се притеснявай. Пантето е човек заможен, на почит е в града, а че е малко дяволит, дяволит е, но и аз не падам по-долу. Партията си е партия, а интересът — интерес. Масълце му нося на човека, извара му нося, сухи сливи му нося и си плаща толерантно. Другото не ме интересува.

— Плаща, плаща, думам, ама ще видим накрая кой ще плаща. Лисица е Пантелей, лихварин е и душегубец. През голямата война беше писнала от него цялата околия. Що селски кории изсече и що розово масло дигна и не плати никому. Дървата били за войската и държавата не щяла да ги плаща, параходът с розовото масло бил потънал и туй за туй. Богат е, имотен е, ама паднеш ли му, ще ти обуе и двата крака в един ботуш, та окото му няма да мигне. Тъй го зная аз и ти казвам като на приятел.

— Ти може да го знаеш тъй, а аз, казва, го зная инак — и смигна с лявото око.

— Как инак?

— Как ли? Зная, казва, че в зимника му има две бъчви мискетово вино. Разбираш ли? Жълто е като кехлибар и пуца искри. Догдето не го изцукаме двамата, не си развалям приятелството. Толкоз.

Като ми рече тъй, и ми запуши устата.

— Щом има такова винце — рекох, — работата е по-друга. И аз съм по тая част, рекох, карай!

Продължаваше да гостува всеки пазарен ден поп Григор, спираше каруцата пред Пантелеевата порта, швък-брък — у тях, шушу-мушу — с него, а в село, че имало сватба, да речем, че смъртник

се е прострял и чака за опело, дорде си не отпие един-два дена, не се връща.

Най-после ѝ се чу гласът.

Прикъткал го у дома си Пантелей, черпил го с голямата паница, пекли луканки през велики пости, пили, плюскали, дордето отчето го ужилила пчела по езика и си сбъркал граматиката... Тръснал му тогава две полици отпреде и той ги подписал като гарант.

Че като го свиха после банките, че като му запродаваха покъщнината, че черги, че медници, че кон, че шопар — едва можа да спаси калимявката на главата си.

— Дядкаа — рекох му тогава, — кое куче ти лаеше, а? Защо не послуша моята проста глава, дето ти разправяше?

— Съгреших, кай, Динко, съгреших, дядовото. Да му опустее виното и чепът му да пресъхне вовеки веков дано! Съгреших много.

Кръсти се отчето, моли се, капка вино вече не туря в уста и службата си гледа, ама нали му опразниха къщата, и с трън да завъртиш, не можеш да закачиш нищо. В града не е стъпил оттогава и срещне ли либерал, връща се кръгом назад, кълне, псува по цял ден и ходи като пернат из село...

После разбрахме, че не било само полиците, а имало и друго произшествие.

Оная вечер, когато Пантелей го напил и накарал да подпише полиците, отчето спал у тях. Пили колкото пили до среднощ и дошло време за спане. Хубаво, ама поп Григор омекнал в коленете и не може да стане. Хванал го Пантелей под мишниците и го затътризил в гостната. Като го лъхнал хлад, отчето се посъвзел и изфъфлал:

— Пантелейчо, рекъл, приятелю мой, прощавай, рекъл, прехвърлих му тая вечер и бога огорчих. Дано има тук икона да се помоля, та да ми прости греха.

— Нищо, рекъл, нищо. Бели кахъри са тия. Колкото за икона... имаме, рекъл, имаме. Насреца, на стената е. Помоли се, щом ти е такъв обичаят, помоли се.

Подигнал очи поп Григор, ама хем късоглед, хем виното му премрежило очите, мярнало му се нещо на стената, закръстил се и започнал:

— И дажд нам, владико, на сон грядущим покой тела и души... и даруй нам, боже, ум бодър... целомудр помисъл, сердце трезвящееся и

сон леког...

Навел се след това да се моли, клекнал на колене, забил глава на постаното, молил се, молил и както се молил, тъй и заспал на пода.

Когато се събудил сутринта, разтъркал очи и погледнал нагоре, то що щеш!

На стената нямало ни господ, ни светия, а само дядо Радославов с голямата брада виси и го гледа вторачено.

— Да ти кажа, от туй по-лошо — гробища! Цяла нощ дърт народняк да се моли и метани да прави на дядо Радославов. Срамотия, просто — скандал!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.